

Fővárosi Ítéltábla
1.Pf.21.844/2011/5.

A Fővárosi Ítéltábla a Forgács & Kiss Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kiss Dániel Bálint ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) mint törvényes képviselő, dr. Gulyás Gabriella ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, a II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen, tulajdonjog megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. július 4. napján meghozott 4.P.27.168/2010/4. számú ítélete ellen, az I-II. rendű alperesek részéről 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperesek által fizetendő elsőfokú perköltséget 375.000 (Háromszázhetvenötezer) forintra leszállítja, egyéb rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 127.000 (Százhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 900.000 (Kilencszázezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

G.J. (továbbiakban: örökhagyó) 2001. december 16. napján végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt. A hagyatéki eljárásban a közjegyző az örökhagyó hagyatékát - a b-i N. utca 87-2. szám alatti ingatlant, a leltár 2-31. sorszámai alatt felvett ingóságokat, és ismeretlen összegű örökhagyót illető táppénzt - ismert rokon hiányában a Ptk. 599. § (3) bekezdése szerint az I. rendű alperesnek, mint szükségörökösnek adta át. A hagyatékátadó végzés alapján a hagyatékba tartozó ingatlanra az I. rendű alperes javára a tulajdonjog, a II. rendű alperes javára kezelői jog került bejegyzésre.

A felperes keresetében az alpereseket annak tūrésére kérte kötelezni, hogy az örökhagyó hagyatékába tartozó ingatlanra bejegyzett jogaikat töröljék, és arra a felperes tulajdonjogát jegyezzék be törvényes öröklés jogcímén. Kérte továbbá az alperesek arra kötelezését, hogy az ingatlant kiürített állapotban adják a felperes

birtokába. Keresete ténybeli alapjaként hivatkozott arra, hogy halálakor az örökhagyó törvényes örököse **B.K.** nevű testvére volt, akinek jogutódja a felperes.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Álláspontjuk szerint a felperes törvényes örökösi minőségét hitelt érdemlően nem bizonyította, mivel az örökhagyó anyja és anyai nagyapja vezetéke neve „**B.**”, míg a felperes anyai nagyapjának és anyai dédapjának vezetéke neve „**B.**”.

Az alperesek viszontkeresetet terjesztettek elő, melyben a felperest 433.986 forint és annak 2011. április 28. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kérték kötelezni a hagyatékba tartozó ingatlannal kapcsolatos költségként.

A felperes a viszontkeresetet elismerte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alpereseket annak tűrésére kötelezte, hogy a b-i N. utca 87-2. szám alatti ingatlan tekintetében a felperes tulajdonjoga törvényes öröklés jogcímén az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre kerüljön. Kötelezte az alpereseket, hogy az ingatlant 15 napon belül bocsássák a felperes birtokába, továbbá fizessenek meg a felperesnek 1.000.000 forint perköltséget. A felperest kötelezte, hogy fizessen meg az alpereseknek 433.986 forint tőkét és ennek 2011. április 28-tól a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát. A viszontkereseti illetéket 2.600 forintra mérsékelte. Megállapította, hogy a feljegyzett 900.000 forint kereseti illetéket és 2.600 forint viszontkereseti illetéket az állam viseli. Felkérte az elsőfokú bíróság a B. Körzeti Földhivatalt, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követően a megjelölt ingatlan vonatkozásában az I. rendű alperes tulajdonjogát és a II. rendű alperes vagyonkezelői jogát törölje és arra a felperes tulajdonjogát jegyezze be törvényes öröklés jogcímén a 2006. július 16-án elhunyt B. (B.) K. született: B. (B.) K., valamint a 2010. április 13-án elhunyt B.(B.) K. közbenső jogszerzésére utalással.

A megállapított tényállás szerint az örökhagyó anyai nagyszülei, **B. (B.) J.** és **N. (N.) K.** voltak, akiknek az örökhagyó után 1929-ben **B. (B.) K.** nevű gyermekük született. Gyermeküket a II. világháború szétválasztotta, az örökhagyó anyja M-ra került, míg **B.K.** nevű testvére Cs-ban, szülőhelyén N-en maradt. Nevezett házasságából egy gyermeke származott, **B. (B.) K.**, a felperes édesanyja, aki 2010. április 13. napján elhunyt, törvényes örököse gyermeke, a felperes.

Indokolásában utalt az elsőfokú bíróság a Ptk. 609. § (4) bekezdésében foglaltakra, mely szerint az örökhagyó után öröklésre jogosult nagyszülők kiesése esetén azok leszármazói örökölnék, ugyanúgy mint a kieső szülő helyén a leszármazók. A perbeli esetben a felperes okiratokkal bizonyította, hogy az ő anyai nagyanyja, **B.K.** szülei és az örökhagyó anyai nagyszülő párja azonos személyek, tehát közös felmenők, akik az örökhagyó előtt elhunytak. Mindezek alapján tényként volt megállapítható, hogy a felperes a 2006-ban elhunyt anyai nagyanyja és a 2010. április 13-án meghalt édesanyja közbenső jogszerzésével megszerezte az

örökhagyó hagyatékát képező perbeli ingatlan tulajdonjogát. Erre figyelemmel a bíróság a Ptk. 116. § (1) bekezdése értelmében kötelezte az alpereseket a felperes tulajdonjog ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzésének tűrésére és az ingatlan birtokba adására.

A felperes a csatolt elszámolás alapján elismerte, hogy az alpereseknek a hagyatékkal összefüggésben 433.986 forint meg nem térült kiadása keletkezett, ezért a bíróság a Ptk. 363. § (1) bekezdésére utalással kötelezte a felperest ezen összeg és kamatai megfizetésére.

A felperes pontosított keresete, az alperesek viszontkeresetük tekintetében pernyertesek lettek. Mivel a felperes a viszontkeresetet nyomban elismerte, a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 80. § (1) bekezdése alapján a perköltség viselésére az alperesek kötelesek. A perköltség egyrészt az 1990. évi XCIII. törvény szerint megállapított mértékű kereseti és viszontkereseti illetékből, másrészt a bíróság által mérlegeléssel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletre és a kialakult bírói gyakorlatra is tekintettel meghatározott felperesi képviselői munkadíjból áll. A felperesi elismerésre tekintettel a bíróság az Itv. 58. § (1) bekezdés c) pontja alapján a viszontkereseti illetéket 10%-ra mérsékelte, amit a kereseti illetékkel együtt a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam visel.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, melyben kérték, hogy az ítélőtábla azt megváltoztatva, a keresetet utasítsa el. Álláspontjuk szerint a csatolt iratok alapján minden kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy az örökhagyó édesanyja és a felperes nagymama testvérek voltak. Az örökhagyó édesanyjának lánykori neve halotti anyakönyvi kivonata alapján **B. J.**, míg a felperes nagymama születési anyakönyvi kivonata szerint **B.K.**, további ellentmondás, hogy az örökhagyó édesanyjának édesapja **B. J.**, míg a felperes nagymamájának édesapja **B. J.**

Az alperesek az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése megváltoztatását is kérték, mert az, álláspontjuk szerint általában véve és a keresethez is viszonyítva eltúlzott. A felperes 16.000.000 forintban jelölte meg a pertárgy értékét, mely után 5% + áfa ügyvédi munkadíjat igényelt. A perköltség viselésénél az ítélőtábla vegye figyelembe, hogy a felperes öröklési igényét kizárólag perben érvényesíthette, ugyanis a PK 262. számú állásfoglalás értelmében a hagyatékátadó végzés az örökség tárgyát és az örökös személyét mindaddig igazolja, amíg a bíróság peres eljárásban hozott határozatával másként nem dönt. Az öröklés jogcímén bekövetkezett tulajdonosváltásról közjegyző vagy bíróság rendelkezhet, peren kívüli egyezséggel a közjegyző jogerős hagyatékátadó végzése sem a hagyaték állaga, sem az örökös személye tekintetében nem változtatható meg. Mindezekre tekintettel az ítélőtábla a felperest illető perköltséget a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2)-(6) bekezdései figyelembevételével mérsékelje.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperesek másodfokú perköltségben való marasztalását kérte a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján, áfával terhelten. Utalt arra, hogy az örökhagyó édesanyjának születési neve az örökhagyó és apja halotti anyakönyvi kivonatában is „B.” J-ként van feltüntetve. A Legfelsőbb Bíróság BH.1997/229. számú határozatában az állandó bírósági gyakorlattal összhangban hivatkozott arra, hogy a vezetéksnévek eltérő írásmódjától függetlenül az anyakönyvek összevetéséből állapítható meg, hogy ugyanarról a személyről van-e szó. Az örökhagyó édesanyja és a felperes nagynyja közötti testvéri kapcsolatot az anyakönyvi kivonatok tartalmának egyezősége bizonyítja. A vezetéksnévek a szlovák anyakönyvek magyar nyelvre történő fordítása következtében szerepelnek helyenként „y” betűvel, míg a magyar anyakönyvekben „i” betűvel. Az eredeti szlovák anyakönyvi kivonatokban „B.” vezetéksnév van feltüntetve, melyet „y” végződéssel lehet hitelesen magyarra fordítani, mert a szlovák vezetéksnévek nem „i”-re, hanem „y”-ra végződnek. Egyebekben az anyakönyvi kivonatok tartalma mindenben egyező és ellentmondásmentes. Kiemelte a felperes, hogy a „i”-vel vagy „y”-al írt vezetéksnévek kiejtése a mindenkori magyar nyelvtani szabályoknak megfelelően ugyanaz, melynek írásbeli jelölésének eltérései csupán a magyar és szlovák nyelvi különbségekből adódnak. Mivel az alperesek pervesztések, a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján perköltségben való marasztalásuk indokolt. A Pp. 80-83. §-aiban írt kivételek nem alkalmazhatók, mivel az alperesek a kereset elutasítását kérték, és a felperes örökösi minőségét az elsőfokú eljárásban és fellebbezésükben is végig vitatták. A felperes az alperesek által előterjesztett viszontkeresetet azonnal elismerte, mellyel kapcsolatos költségek viselésére a Pp. 80. § (1) bekezdésének alkalmazása indokolt. Az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség, valamint a kereseti- és viszontkereseti illeték a kialakult bírói gyakorlat alapján nem eltúlzott. A felperes az ügyvédi munkadíjjal kapcsolatban utalt a BH.1993. 52. számú bírósági határozatban foglaltakra. Kiemelte, hogy képviselője valamennyi tárgyaláson megjelent, a beadványokat az összes szempont gondos mérlegelésével, igényesen szerkesztette meg. A szükséges iratokat, igazolásokat, anyakönyvi kivonatok, hiteles fordításokat hiánytalanul a jóhiszemű pervitelnek megfelelő határidőben beszerezte és csatolta. A pert kezdeményező felperes haláláról a tudomásszerzést követően nyomban tájékoztatta az elsőfokú bíróságot, majd a lehető legrövidebb időn belül beszerezte és csatolta a felperes öröklési minőségét igazoló okiratokat, igazolásokat. Mindezeket figyelembe véve az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség arányban áll az elvégzett ügyvédi munka minőségével és mértékével.

A fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróságnak a per főtárgya tekintetében hozott érdemi döntése és annak indokolása is megalapozott.

Az alperesek fellebbezési érvelésével szemben, a felperes által csatolt okiratok személyi adatai a felperes felmenője, **B.K.** és az örökhagyó anyja testvéri kapcsolatát hitelt érdemlően bizonyítják. Ezt önmagában nem teszi kétséggé az,

hogy az okiratok közül egy, az örökhagyó anyja halotti anyakönyvi kivonata születési vezetéknévét és apja vezetéknévét egyaránt „I” végződéssel tünteti fel. Ezzel ellentétben ugyanis számos okirat szerint az örökhagyó anyjának születési neve „B.”. Ilyen a perbeli ingatlan tulajdoni lapja, továbbá az örökhagyó, valamint apja halotti anyakönyvi kivonata, melyeken tulajdonosként, haszonélvezőként, házastársként és anyaként vezetéknéve „B.” J-ként került feltüntetésre.

Alapos a fellebbezés a megítélt perköltség tekintetében, amit az elsőfokú bíróság indokolása szerint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (továbbiakban: IM rendelet) alapján és a kialakult bírói gyakorlatra tekintettel határozott meg. A felperes perköltségként nem a képviselőjével kötött megbízási szerződésben kikötött megbízási díjat igényelte, melyre figyelemmel az elsőfokú eljárásban megállapítható ügyvédi munkadíjra az IM rendelet rendelkezései irányadók. A felperes a pertárgy értékét 16.000.000 forintban állapította meg, amelyre figyelemmel az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontjai szerint megállapítható ügyvédi munkadíj (10.000.000 forint után 5% = 500.000 forint, a 10.000.000 forintot meghaladó 6.000.000 forint után 3% = 180.000 forint) 680.000 forint. Az elsőfokú bíróság áfával növelten az alperesek terhére 1.000.000 forint munkadíjat ítélte meg, melyből a 25%-os áfát levonva a megítélt ügyvédi munkadíj nettó összege 800.000 forint, ami meghaladja a megítélhető mértéket. Az ítélet tábla álláspontja szerint a perbeli jogvita nem tekinthető bonyolultnak, a kereset elbírálásához a felperesnek kizárólag az örökhagyóval való rokonságát kellett bizonyítania. Ez egyszerűen, okiratokkal igazolható, melyre vonatkozó bizonyítékait a felperesnek a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontja alapján már a keresetlevéllel együtt elő kellett terjesztenie. Mindezekre figyelemmel a kereset elbírálása terjedelmes bizonyítást nem igényelt, ezért az ítélet tábla megítélése szerint a felperes képviselőjének perben kifejtett tevékenysége alapján a megítélhető ügyvédi munkadíj mérséklése indokolt.

A kifejtettek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta és az alperesek által fizetendő elsőfokú perköltséget a felperes képviselője kifejtett tevékenysége mérlegelésével megállapított 375.000 forintra leszállította, melyből a nettó ügyvédi munkadíj 300.000 forint és az azt terhelő 25%-os áfa 75.000 forint. Az elsőfokú ítélet egyéb, helytálló rendelkezéseit helyben hagyta. Mivel a másodfokú eljárásban az alperesek a per fő tárgya tekintetében pervesztesek, a perköltség vonatkozásában részben pernyertesek, az ítélet tábla a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint pervesztességük aránya figyelembevételével kötelezte az alpereseket a felperes javára a másodfokú perköltség, a képviselőjükkel felmerült ügyvédi munkadíj megfizetésére. Ennek összegét a felperes képviselője kifejtett tevékenysége mérlegelésével 100.000 forintban határozta meg, ami a 27%-os áfával terhelten 127.000 forint. Az alperesek illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2012. február 16.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.

Dr. Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró

a tanács elnöke

Dr. Lukács Zsuzsanna s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül:

Szigeti Krisztina
írnök